Drie dagen in Groningen (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Elke maart reisde ingenieur Hedwig Bolt naar het noorden voor het jaarlijkse congres over waterveiligheid. Ze hield niet van de lange treinreis, maar wel van de drie dagen waarin ze eindelijk met vakgenoten kon praten. Dit jaar zou ze voor het eerst zelf een lezing geven. In haar tas zat een dikke map met kaarten, foto's en berekeningen.

Haar onderwerp was de nieuwe dijk bij het wad, een project waar ze zeven jaar aan had gewerkt. In haar lezing legde ze uit dat de voltooiing van dat werk niet in beton gemeten moest worden, maar in vertrouwen. Ze liet een foto zien van een dorp dat vroeger elke winter onder water liep. Sinds de dijk er lag, was dat niet meer gebeurd. Toch was de leefomgeving van de zeehonden en de vogels in het gebied ingrijpend veranderd, en daarover was ze eerlijk. Sommige toehoorders knikten, anderen fronsten.

Na de pauze kwam een oudere man naar haar toe. Hij bleek jarenlang commandant van een marinebasis in Den Helder te zijn geweest en had daarna in een adviesraad gezeten. "Bij ons gold: je krijgt een bevel en je voert het uit," zei hij, "maar bij zoiets als een dijk werkt dat niet." Hedwig moest lachen. Ze vertelde dat ze soms wenste dat iemand haar simpelweg kon bevelen om een besluit te nemen, want het overleg met alle partijen had jaren geduurd. De man schudde zijn hoofd en zei dat het juist goed was dat het zo lang duurde.

De tweede dag ging vooral over regels. Een jurist besprak een Europese richtlijn die voorschrijft hoe overheden natuurgebieden moeten beschermen bij grote bouwprojecten. Volgens haar werd die tekst in de praktijk veel te voorzichtig gelezen. Er ontstond een levendige discussie, waarbij een jonge onderzoeker opmerkte dat de hele beroepsgroep te conventioneel dacht: altijd hoger, altijd sterker, altijd meer beton. Hedwig schreef die zin op in haar notitieboekje. Ze had het gevoel dat ze iets moest opgeven om iets nieuws te kunnen bedenken.

Op de laatste avond was er een diner in een oud pakhuis aan het water. Het was een ongeschreven conventie dat de jongste deelnemer een korte, grappige toespraak hield, en dit jaar deed een studente dat met veel humor. Daarna liep Hedwig naar buiten om de wind te voelen. Ze dacht aan de vraag die haar de hele week had bezig gehouden. Terug in de trein, met haar map op haar knieën, zocht ze in haar aantekeningen naar een eerste aanwijzing voor een ander soort ontwerp. Ze vond hem in een zijopmerking van de oude commandant over hoe zijn schepen vroeger met het weer meebewogen in plaats van ertegen. Voor het eerst in maanden had ze het gevoel dat ze precies wist waar ze de volgende maandag zou beginnen.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29276

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2037